

fæstede i det russiske samfund efter mange årtier med behård ensretning.

Der er således ikke meget andet at gøre end at fortsætte det ydre pres på Rusland, som allerede er i gang. Kun en lille håndfuld politikere i Du-maen støtter forhandlingslinjen, resten vil sætte hårdt imod hårdt. De skridt, de russiske myndigheder har taget til at opløse den fastlåste situation, er helt klart utilstrækkelige, men de er dog taget. Og de ville næppe være foretaget, hvis ikke der havde været det ydre pres. Derfor skal det pres naturligvis fortsætte. Der er intet alternativ til denne linje.

Det Radikale Venstre støtter det af et flertal af partierne fremsatte forslag til vedtagelse.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti fordømmer helt klart de russiske overgreb mod den tjetjenske befolkning. Det er stærkt bekymrende, at der fortsat kan læses rapporter om alvorlige og vilkårlige overgreb mod civilbefolkningen. Det er en dybt ulykkelig situation.

Udenrigsministeren har jo grundigt redegjort for situationen set med regeringens øjne og for de initiativer, regeringen har taget i EU og Europarådet i øvrigt. Der er vel næppe dem her i forsamlingen, der vil mene, at der ikke kunne være gjort mere, end der allerede er gjort. Jeg vil blot sige her, at for Kristeligt Folkeparti er det afgørende, at vi forstærker presset på Rusland i denne sammenhæng, både som nation og altså også i alle de internationale fora, hvor vi har muligheden for at gøre det.

De få og små skridt, Rusland har taget, er så langt fra tilstrækkelige, og derfor er der ingen tvivl om, at presset på Rusland mindst af alt skal slækkes, tværtimod.

Når fordømmelsen er udtrykt, synes jeg også, det er vigtigt at have med i debatten i dag, at så må vi også være villige til at udvise reel solidaritet med de folk, som er ofre i Tjetjenien-konflikten – det gælder befolkningen i nærområdet. Jeg synes, det er fint, at Danmark – selvfølgelig også bl.a. via private organisationer – har bidraget med humanitær hjælp i denne sammenhæng, men det må også gælde, sådan som det også har været understreget af andre ordførere her i debatten, at forfulgte på baggrund af en konkret vurdering også kan få asyl i Danmark. Holdninger må følges op af handlinger i praksis, og derfor er de humanitære aspekter af konflikten og det bidrag, vi kan yde helt konkret, utrolig vigtigt.

Vi støtter fra Kristeligt Folkepartis side selv sagt det forslag til vedtagelse, som vi selv er medforlagsstillere til. Og jeg kan oplyse, inden jeg eventuelt måtte blive spurgt af hr. Søren Søndergaard, at Kristeligt Folkeparti selvfølgelig gerne vil støtte en opfordring til, at der bliver rejst en sag ved Menneskerettighedsdomstolen, så de russiske krænkelse af menneskerettighederne også kan blive fulgt op i det regi. Det synes jeg er udmærket at få med, og vi vil gerne være med til at tage et initiativ vedrørende det, også efter debatten her i dag.

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg synes, det har været overordentlig vigtigt, at vi har haft denne her debat i dag.

Jeg synes også, det er rigtigt, som flere har påpeget, at det er helt utilfredsstillende, hvad der er sket af fremskridt i situationen. Situationen er stadig væk helt uacceptabel. Det, der er den afgørende diskussion imellem nogle af os – også når man f.eks. spørger, om Danmark ikke helt alene skulle rejse en sag ved Menneskerettighedsdomstolen; hvilket ikke er et spørgsmål om mod, det er et spørgsmål om formålstjenlighed – er: Er det på det her tidspunkt i processen, og er det Danmark helt alene? Jeg tror det ikke.

Jeg tror, at man skal holde den mulighed helt åben, men i givet fald løfte den sammen med andre EU-lande og andre europæiske lande, hvis det er det, man skønner er hensigtsmæssigt. Og det ender alt sammen op i – det vil jeg egentlig godt gøre lidt ud af i replikken her – at på sine steder i dagens debat og også i andre debatter får man ligesom et indtryk af, at der er nogle mennesker, der er bedre end andre her i Folketinget. Der er nogle mennesker her i Folketinget, der har stærkere følelser mod de overgreb, der sker i Tjetjenien, end os andre, som skulle være båret frem af kynisk statsræson.

Sådan mener jeg ikke at det forholder sig. Det forholder sig sådan, at vi prøver i tæt samklang med vores nærmeste naboer og allierede i Europa at finde frem til den formel på at gøre indflydelse gældende, som er den mest virksomme. Og det beder jeg bare i al stilfærdighed om at man lader regeringen fortsætte med at prøve på, også selv om det ikke ser særlig fremgangsrigt ud lige i øjeblikket.

Jeg tror på, at det i en stor del af det russiske politiske system og i den russiske offentlighed er muligt at få en større klangbund for vores synspunkter og få en politisk dialog i gang. Det går alt for langsomt, det er ikke lykkedes endnu.